

Arrestnummer C 1 402 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 948
Datum van uitspraak 23 maart 2018
Notitienummer griffie 2017/NT/1063 - -
Notitienummer parket-generaal 2017/PGG/2461 2017/VJ11/1063

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 29 MARCH 2018
Niet te registreren voor Evelyn RAMAN Attaché rekenplichtige

COVER 01-00001094785-0001-0014-01-01-3

2017/PGG/2461 - 2017/VJ11/1063

Not.nr. GE.66.RW.102100/15

In de zaak van het **OPENBAAR MINISTERIE**

tegen

1. nr. *401* |
van Belgische nationaliteit,
geboren te | op
arbeider,
wonende te |
- beklagde -
2. nr. *402* |
van
geboren te | op
onderhoudspersoneel,
wonende te |
- beklagde -
3. nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

verdacht van:

A.

Bij inbreuk op de artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20, § 1, al. 1 van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, zoals gewijzigd door het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft, vanaf 11.08.2013

de eerste en de tweede

om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

PAGE 01-00001094785-0002-0014-01-01-4

1. als verhuurder, in het pand gelegen te _____, kadastraal gekend als _____, eigendom van _____, geboren te _____ op _____, en van _____ geboren te _____ op _____ beiden wonende te _____;

a) een ongeschikte woning te hebben verhuurd aan _____

te _____ in de periode van 18 juni 2015 tot en met 17 september 2015 (st. 2-8, 57, 61, 78-79)

de derde

2. (...)

vermogensvoordeel : art. 42 en 43bis S.W.B.

De eerste, de tweede en de derde tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 2.550 euro in hoofde van de eerste en de tweede, en 2.500 euro in hoofde van de derde, zijnde

1. hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. hetzij inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

berekening:

- tenlastelegging A.1.a): huuropbrengst gedurende de periode 18.06.2015 tot en met 17.09.2015 of 3 maanden aan een maandelijks huurprijs van 850 euro = 2.550 euro in hoofde van de eerste en de tweede
- (...)

* * * *

1.1.

PAGE 01-00001094785-0003-0014-01-01-4

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 5 september 2017 op tegenspraak ten aanzien van _____ en _____ als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt _____ ↓ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastlegging A.1.a tot een **geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.**

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring van 2.550 euro.

Veroordeelt _____ ↓ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastlegging A.1.a tot een **geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 3.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.**

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring van 2.550 euro.

(...)

WOONHERSTEL

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijk wooninspecteur zonder voorwerp.

KOSTEN en BIJDAGEN

Veroordeelt _____ . en (...) elk tot betaling van een **bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.**

Veroordeelt hen elk tot betaling van de **vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.**

Veroordeelt _____ ↓ en (...) hoofdelijk tot de **gerechtskosten voor het openbaar ministerie, begroot op 270,46 euro, vermeerderd met de kosten van betekening van dit vonnis voor**

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan."

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 20 september 2017 door de beklagden [redacted] en [redacted] tegen alle beschikkingen op strafrechtelijk gebied te hunnen laste;
- 9 oktober 2017 door het openbaar ministerie.

1.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 20 september 2017 door de raadsman van de beklagden [redacted] en [redacted]
- 9 oktober 2017 door het openbaar ministerie.

1.4.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 23 februari 2018:

- de beklagde [redacted] in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Herbert Overdenborger voor meester Frédéric Coryn, beiden advocaat met kantoor te Gent, tevens bijgestaan door de aangestelde tolk,
- de beklagde [redacted] in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester Herbert Overdenborger voor meester Frédéric Coryn, beiden advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,

dit alles in het Nederlands, behoudens de verklaringen van de beklagde die zich heeft uitgedrukt in de Turkse taal en werd bijgestaan door de aangestelde tolk, die de wettelijk voorgeschreven eed heeft afgelegd en de gezegden heeft vertaald van het Turks naar het Nederlands en omgekeerd.

2.1.

Artikel 203, § 1 van het Wetboek van Strafvordering bepaalt:

PAGE 01-000010947&S-0005-0014-01-01-4

“Behoudens de uitzondering van artikel 205 hierna, vervalt het recht van hoger beroep, indien de verklaring van hoger beroep niet gedaan is op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, uiterlijk dertig dagen na de dag van de uitspraak en indien het vonnis bij verstek is gewezen, uiterlijk dertig dagen na de dag van de betekening ervan aan de veroordeelde partij of aan haar woonplaats. Het openbaar ministerie beschikt over een bijkomende termijn van tien dagen om hoger beroep in te stellen, nadat de beklagde of de burgerrechtelijk aansprakelijke partij hoger beroep heeft ingesteld.”

Door te bepalen dat het openbaar ministerie, nadat de beklagde hoger beroep heeft ingesteld, over een extra termijn van tien dagen beschikt om beroep in te stellen, heeft de wet geen termijn vastgesteld die automatisch aan de gewone termijn van dertig dagen wordt toegevoegd. Deze extra termijn is bedoeld om het openbaar ministerie in staat te stellen te beoordelen of een ‘volgberoep’ moet worden ingesteld wanneer de beklagde hoger beroep heeft ingesteld. In dat geval gaat de termijn van tien dagen in op de dag volgend op het beroep van de beklagde en de wet geeft het openbaar ministerie aldus de bevoegdheid om, indien nodig, de termijn van dertig dagen waarover het beschikt, te overschrijden, afhankelijk van de dag waarop de beklagde hoger beroep heeft ingesteld.

Door de raadsman van de beklagden [redacted] en [redacted] werd op 20 september 2017 hoger beroep ingesteld. De laatste nuttige dag om binnen de termijn van 30 dagen hoger beroep in te stellen was 5 oktober 2017. Gelet op het door de raadsman van [redacted] en [redacted] reeds ingestelde hoger beroep op 20 september 2017, beschikte het openbaar ministerie niet over een bijkomende termijn met overschrijding van de termijn van dertig dagen. De laatste nuttige dag voor het openbaar ministerie om hoger beroep in te stellen tegen [redacted] en [redacted] was eveneens 5 oktober 2017.

De verklaring van hoger beroep door het openbaar ministerie tegen de beklagden [redacted] en [redacted], gedaan op 9 oktober 2017, is laattijdig waardoor dit hoger beroep vervallen is.

2.2.

De verklaring van hoger beroep door de beklagden [redacted] en [redacted] tegen het vonnis van 5 september 2017, gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werd tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

Het verzoekschrift van [redacted] en [redacted] houdende de grieven, die tegen het vonnis worden ingebracht, werd eveneens tijdig ingediend.

2.3.

In het door de advocaat van de beklaagden [] en [] ingediende "grievensformulier hoger beroep", opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering vastgestelde model (zoals van toepassing vóór dit model werd vervangen bij koninklijk besluit van 23 november 2017), wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuldigverklaring (aankruising rubriek 1.1), de strafmaat (aankruising rubriek 1.4), het niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting (aankruising rubriek 1.6), de verbeurdverklaring (aankruising rubriek 1.7) en met betrekking tot de vrijspraak (aankruising rubriek 1.11).

Bij geen van deze grieven werd een toelichting of nadere specificering gegeven, maar dit brengt in deze niet mee dat de grieven niet nauwkeurig zouden zijn. Door ook de rubriek 1.11 vrijspraak aan te kruisen komen de beklaagden [] en [] niet op tegen een vrijspraak, waartoe de eerste rechter overigens ook niet besliste. Deze grief berust klaarblijkelijk op een verkeerde lezing van het grievensformulier, maar moet in de context van de andere grieven zo geïnterpreteerd worden dat de beklaagden [] en [] opkomen tegen het niet bekomen hebben van de vrijspraak. Het aankruisen van de grieven 1.1 en 1.11 vormt in die omstandigheden geen tegenstrijdigheid en brengt niet de onnauwkeurigheid van de grief met betrekking tot de schuldigverklaring, noch van andere grieven, mee.

Gelet op het verval van het hoger beroep van het openbaar ministerie neemt het hof geen kennis van het eveneens laattijdig ingediende grievensformulier van het openbaar ministerie.

2.4.

De hoger beroepen van de beklaagden [] en [] werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artikelen 203-204 van het Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

Door het hoger beroep van de beide beklaagden is de beslissing van de eerste rechter waarbij de herstellvordering van de wooninspecteur zonder voorwerp wordt verklaard en de burgerlijke belangen ambtshalve worden aangehouden, niet bestreden.

2.5.

De dagvaarding werd overeenkomstig artikel 20ter, lid 1, van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode op 10 maart 2017 overgeschreven op het hypotheekkantoor van Gent, gebied waar het onroerend goed is gelegen (zie onderkapt 6, stuk 3 van het strafdossier).

3.

De beklaagden [redacted] en [redacted] worden vervolgd voor het verhuren van een woning in de [redacted] te [redacted] die niet voldeed aan de vereisten en normen van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

Met betrekking tot de relevante feitelijke gegevens van de zaak verwijst het hof naar de uiteenzetting van de eerste rechter onder de rubriek "Feiten", randnummer 3, van het bestreden vonnis van 5 september 2017, die het hof overneemt, hier als herhaald ziet en tot de zijne maakt.

4.1

Voor het hof betwist de eerste beklagde [redacted], ook bij monde van zijn raadsman, de hem te last gelegde feiten niet. Hij vraagt in hoofdorde de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, ondergeschikt een mildere straf.

De tweede beklagde [redacted] betwist voor het hof wel haar schuld aan de feiten. Ze stelt dat haar man de verhuur regelde en zij hier zelf niets mee te maken had, maar enkel mede-eigenaar is van het pand.

4.2.

Gelet op de duidelijke en objectieve vaststellingen van de wooninspectie op 18 juni 2015 en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A.1.a) in hoofde van de beide beklagden naar eis van recht bewezen. De periode van de telastlegging loopt vanaf de eerste vaststelling door de wooninspectie op 18 juni 2015 tot het verhoor van de eerste beklagde op 17 september 2015. Pas na het verhoor werd de verhuur beëindigd en het pand hersteld.

De wooninspectie stelde op 18 juni 2015 onder meer structurele gebreken vast die niet konden te wijten zijn aan de overbewoning en het slechte onderhoud door de onderhuurders van het pand, zoals de verboden aansluiting van de gaskookplaat aan het gasnet met een zwarte rubberen flexibele slang, een verweerde dakgoot waarbij de afwerking aan de onderzijde ontbrak, onvakkundige afwerking van de lichtkoepel, het ontbreken van een reukafsluiter bij de gootsteen, het niet gevoegd zijn van de wanden in de badkamer. Er werden ook heel wat gebreken vastgesteld die verbonden waren aan de niet-vergunde kamerverhuur, zoals het ontbreken van een brievenbus voor elke kamer, het niet

kunnen afsluiten van de kamers, het ontbreken van een lavabo met warm en koud water per kamer, een tekort aan rookmelders. De oorspronkelijk derde beklagde, die het huis huurde van de eerste en de tweede beklagde en het daarna onderverhuurde als kamerwoning, verklaarde op geloofwaardige wijze dat de eerste beklagde van deze onderverhuur op de hoogte was (zie onderkaft 1 van het strafdossier, stuk 94).

De tweede beklagde [redacted] is mede-eigenaar van de woning en kon mee genieten van de huuropbrengsten. Door als mede-eigenaar wetens en willens in te stemmen met de verhuring van de woning die niet voldeed aan de wettelijke woonkwaliteitsvereisten, stelde ook zij een daad van noodzakelijke deelneming aan het misdrijf, voorwerp van de telastlegging A.1.a), zodat de telastlegging ten aanzien van haar eveneens bewezen is. Dat zij zich mogelijks niet inliet met de praktische kant van de verhuring is voor de schuldvraag niet relevant.

5.

Gedurende drie maanden verhuurden de eerste en de tweede beklagde een ééngezinswoning, die niet voldeed aan de woonkwaliteitsnormen, aan een persoon die op zijn beurt de woning onderverhuurde als kamerwoning aan verscheidene huurders. Er werd onder meer vastgesteld dat er door gebrekkige elektriciteitsleidingen een risico was op elektrocutie of brand en dat een slechte installatie van de gaskookplaat een indicatie was voor risico op ontploffing of brand. In het algemeen was de woning slecht afgewerkt en was er een vochtproblematiek. Deze elementen brachten mee dat de woonkwaliteit van de bewoners werd aangetast en hun veiligheid en gezondheid in gevaar werd gebracht. De straf moet van dien aard zijn dat de eerste en de tweede beklagde, die verklaren nog andere woningen te bezitten en te verhuren, het belang van de naleving van deze regelgeving beseffen en moet hen weerhouden van recidive.

De eerste beklagde verzocht het hof om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. De tweede beklagde verzocht eveneens ondergeschikt om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Het hof ziet geen reden om aan de beklagden [redacted] (en) [redacted] de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen. Een veroordeling van beide beklagden tot elk een geldboete, zoals hierna bepaald en te dezen aangewezen, is niet van aard enige sociale reclassering van de beklagden in het gedrang te brengen of op onevenredige wijze hun sociale declassering te bewerkstelligen. De hierna aan elk van beide beklagden opgelegde geldboete is integendeel de passende en noodzakelijke bestraffing teneinde de beklagden voldoende tot het besef te brengen dat de regelgeving van de Vlaamse Wooncode strikt dient te worden nageleefd en hen te weerhouden van recidive.

Aan elk van beide beklagden wordt bovendien een vervangende gevangenisstraf opgelegd teneinde hen ertoe aan te zetten de hen elk opgelegde geldboete te voldoen.

Het bewezen misdrijf werd gepleegd na 31 december 2011 en vóór 1 januari 2017 zodat elke geldboete, uitgedrukt in euro, met 50 opdecimen moet worden verhoogd.

6.

Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk op grond van artikel 43*bis* van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring van de zaken bedoeld in artikel 42.3° van het Strafwetboek, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de bewezen misdrijven zijn verkregen, en raamde deze vermogensvoordelen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde op 2.550 euro. Deze vordering is ontvankelijk.

De eerste en de tweede beklaagde menen terecht dat deze gevorderde verbeurdverklaring niet apart in hoofde van elk van hen voor het volledige bedrag kan worden opgelegd, wat de eerste rechter wel deed. De eerste en de tweede beklaagde hebben de huurgelden ten bedrage van 2.550 euro samen ontvangen, waarbij het hof vaststelt dat elke beklaagde uit het bewezen misdrijf een vermogensvoordeel van 1.275 euro heeft genoten.

Daarnaast vragen de beklaagden het hof om op grond van artikel 43*bis*, zevende lid, van het Strafwetboek het bedrag van de in artikel 42.3° van het Strafwetboek bedoelde vermogensvoordelen of van de in het tweede lid van artikel 43*bis* bedoelde geldwaarde te verminderen zodat er geen onredelijk zware straf wordt opgelegd.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het bewezen misdrijf zijn gekomen, slaan op de huurinkomsten. De beklaagden verhuurden immers een woning die zij in die toestand niet hadden mogen verhuren en hebben daardoor ongetwijfeld voordelen kunnen halen die zonder de gepleegde inbreuken niet konden worden gerealiseerd. Er is een causaal verband tussen de bewezen misdrijven en deze huurinkomsten, zodat dit de in artikel 42.3° van het Strafwetboek bedoelde zaken betreffen.

De huurinkomsten zijn vermengd in het vermogen van de beklaagden en kunnen hierin niet meer worden gevonden zodat het hof de geldwaarde ervan raamt en de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag.

Het is maatschappelijk niet aanvaardbaar dat de eerste en de tweede beklaagde in het bezit gelaten worden van de voordelen die zij verkregen hebben uit de wederrechtelijke feiten van de bewezenverklarde telastlegging A.1.a).

Gelet op de bewezenverklarde incriminatieperiode bepaalde het openbaar ministerie de huurinkomsten die kunnen verbeurdverklaard worden correct op een totaalbedrag van 2.550 euro. De beklaagden voeren ook geen betwisting omtrent de ontvangen huurgelden.

Rekening houdend met de aan elk van beide beklaagden opgelegde geldboete, die de minimum geldboete is die voor het bewezenverklarde misdrijf in artikel 20, § 1, eerste lid, van de Vlaamse Wooncode is bepaald, en gelet op het feit dat er geen aanwijzingen zijn dat

de beklagden zich in een penibele financiële situatie bevinden gezien hun tewerkstelling en de verhuur van meerdere woningen, maakt de bijzondere verbeurdverklaring van 1.275 euro lastens de eerste beklagde en 1.275 euro lastens de tweede beklagde voor elk van beide beklagden geen onredelijk zware straf uit zodat het hof deze bedragen niet mildert.

7.

De beklagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna begroot.

De beklagden dienen ook, als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf, elk te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezenverklarde feiten.

Tevens zijn de beklagden elk gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, 51,20 euro bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013).

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, moeten de beklagden tenslotte ook elk nog worden veroordeeld tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

OP DEZE GRONDEN

het hof, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen:

- 2, 3, 38, 39, 40, 41, 42.3°, 43bis, 50, 66 en 100 van het Strafwetboek,
- 5 en 20, § 1, eerste lid, van het decreet van 15 juli 2007 houdende de Vlaamse Wooncode,
- 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 203, § 1, 203bis, 204, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,

- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980,
- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
- 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 1 van de wet van 5 maart 1952,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen,
- 91, tweede lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1950,
- 4, § 3, en 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Stelt vast dat het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 5 september 2017, vervallen is.

Verklaart de hoger beroepen van de eerste beklaagde [REDACTED] en de tweede beklaagde [REDACTED] tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 5 september 2017 ontvankelijk en er ten gronde over beslissend binnen de perken van deze hoger beroepen en de grieven zoals bedoeld in de artikelen 204 en 210 van het Wetboek van Strafvordering:

Wijzigt het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 5 september 2017 in de mate dat het is bestreden als volgt:

Verklaart de telastlegging A.1.a) in hoofde van de eerste beklaagde [REDACTED] bewezen en veroordeelt hem voor deze bewezenverklarde telastlegging tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen, aldus gebracht op 3.000 euro.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de aan de eerste beklaagde [REDACTED] opgelegde geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen, gebracht op 3.000 euro, zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van één maand en 15 dagen.

Spreekt lastens de eerste beklaagde [REDACTED] overeenkomstig de artikelen 42.3° en 43bis van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring uit van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het bewezen misdrijf zijn verkregen, namelijk voor een daarmee overeenstemmend bedrag van 1.275 euro.

Verklaart de telastlegging A.1.a) in hoofde van de tweede beklaagde [REDACTED] bewezen en veroordeelt haar voor deze bewezenverklarde telastlegging tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen, aldus gebracht op 3.000 euro.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de aan de tweede beklagde | | opgelegde geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 opdecimen, gebracht op 3.000 euro, zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van één maand en 15 dagen.

Spreekt lastens de tweede beklagde | | overeenkomstig de artikelen 42.3° en 43bis van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring uit van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het bewezen misdrijf zijn verkregen, namelijk voor een daarmee overeenstemmend bedrag van 1.275 euro.

Legt de beklagden | | en | | elk de verplichting op een bedrag van 25,00 euro, verhoogd met 70 opdecimen, aldus gebracht op 200,00 euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklagden | | en | | hoofdelijk tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in eerste aanleg opnieuw begroot op 298,91 euro en in beroep begroot op 113,16 euro.

Veroordeelt de beklagden | | en | | elk tot betaling van de vaste vergoeding van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklagden | | en | | elk tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Kosten eerste aanleg opnieuw begroot:

Dagv. 1e en 2e bekl.:	€ 25,87
Dagv. 3e bekl.:	€ 25,87
Hypoth. Inschr.	€ 220,00

	€ 271,74
+ 10 %:	€ 27,17

Totaal:	€ 298,91

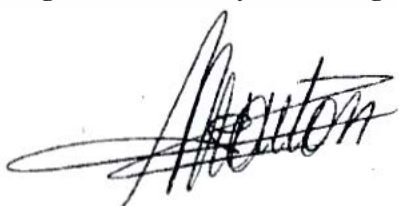
Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 36,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekaagden:	€ 25,87

	€ 102,87
+ 10 %:	€ 10,29

Totaal:	€ 113,16

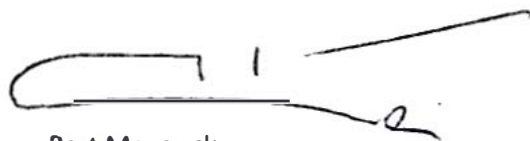
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare terechtzitting van 23 maart 2018 uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

